

Romana Szalaiová

LÁSKA
NA
VÝSLUNÍ

Láska na výsluní

Romana Szalaiová: Láska na výsluní
Vydání první
Copyright © 2010 Romana Szalaiová
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2010 jako svou 1519. publikaci
Přebal a vazba © 2010 Ricardo a Baronet
Ilustrace na přebalu © 2010 Martina Kysucká
Odpovědná redaktorka Daniela Čermáková
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3
Tisk a vazba: **FINIDR** s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978 80 7384 335 9

BARONET
Praha 2010

Romana Szalaiiová

Láska na výsluní

*Všechno může počkat,
jen láska ne.
Kdo nechá čekat lásku,
uráží nejvýznamnějšího hosta
svého života.*

Hans Kruppa

VĚNOVÁNO PAMÁTCE DIANY A MICHALA

Obsah

Prolog	11

CHODBAMI ČASU

1. kapitola: Konec věku nevinности	15
2. kapitola: Hledání identity	38
3. kapitola: Cena slávy	61
4. kapitola: Květ tajné lásky	86

CHUŤ SVOBODY

5. kapitola: Setkání	107
6. kapitola: Mezník života	129
7. kapitola: Na výsluní	147
8. kapitola: Nečekané překvapení	166
9. kapitola: Číše pravdy	187
10. kapitola: Zpátky ke kořenům	205

PROLOG

Nastala chladná, nevlídná noc a na Valentýnu ležící na nosítkách se sypal drobný sněhový prašan, zatímco ji nesli k sanitce. Bylo jí právě šestnáct let, ale oslavovala narozeniny opravdu zvláštním způsobem – čekal ji porod.

Zasténala a do očí se jí vedrally slzy bolesti. Pohlédla na svou matku, která stála vedle ní a z jejíž tváře nebylo možno vyčíst nic, kromě určitého napětí. Valentýna věřila, že se na ni dívá i otec odněkud z nebe a že jí odpustí.

To, že se už před půl rokem uchýlily s matkou na venkov, byl skvělý nápad. Nikde nemohl být zdravější vzduch než v chatě nedaleko Českého ráje. Zároveň jim otec zanechal dostatek finančních prostředků, nehledě na jeho životní pojistku. Bylo tomu už pár roků, co prohrál svůj nerovný boj s rakovinou plic.

Matka vysadila do sanity objemnou tašku s věcmi do porodnice a sama nastoupila také.

„Tak co, platí ta dohoda?“ zeptala se. „Vždyť víš, že to všechno sama nezvládneš, a pak – co tvá pověst?“

„Ano, platí,“ přikývla její dcera odevzdaně. Snažila se zatím prorazit ve světě modelingu, o němž neměla ani ponětí, a ta velká mašinérie na polykání dívek i ji krutě semlela.

Valentýna prudce zakřičela a držela se za vzedmutý život. Přenášela své dítě už o čtrnáct dní a cítila se rozlámaná.

„Do nemocnice to nestihneme, musíme odrodit už tady. Připravte se, maminko,“ oznámil lékař. Přes obrovské bolesti si Valentýna uvědomila, že je to poprvé a možná také naposled, co ji takto někdo oslovil.

„Tlačte, vím, že vás to bolí, ale jinak to nejde. Až si dítě z porodnice odvezete domů, všechny trable to spraví.“

„To dítě půjde k adopci,“ oznámila rozhodným hlasem matka rodičky, Marie Líbalová, zahluobanému lékaři. Valentýna zatím trpěla za svůj poklesek, protože jí celé těhotenství matka vyčítala. Zakřičela a z očí jí vytryskly slzy. Pak náhle nesnesitelná bolest pomínula a ona na chvíli spatřila své dítě.

„Jak se bude holčička jmenovat?“ zeptal se lékař dříve, než sanita zastavila před nemocnicí a dítě zabalené do bílé zavinovačky odnesly zdravotní sestry.

Valentýna si myslela, že není horší bolest než porod, ale nyní, když odnášeli její dcerku pryč, zasáhla ji ještě strašnější trýzeň.

„Květa. Bude se jmenovat Květuška,“ oznámila mezi vzlyky.

„Ano, paní Valentýno. Budete brzy zase fit, uvidíte.“

„Slečna. Slečna Líbalová,“ upřesnila kdoví proč její matka Marie. Rozhodla se ji držet dál od mužů, a to ode všech.

„Pár týdnů cvičení a budeš zase hvězda,“ obrátila se matka k Valentýně. „Šťouralové z bulváru nesmí v budoucnosti nic vyčmukat a brzy určitě se svým šarmem dobudeš přehlídková mola. Musíš alespoň fiktivně zůstat panna, pak ti budou klečet u nohou. Proč taky ne, máš vizáž nevinného blondátého andílka s očima tygřice. Znovu začneme budovat tvou kariéru jako předtím...“

Valentýna Líbalová už přestala matku vnímat. Odvrátila zmučeně hlavu a zavřela usazené oči. Pocítila, jak jí víčka líbají drobné sněhové vločky, dokud ji neodvezli do nemocničního pavilonu, aby po dramatickém anonymním porodu znovu nabrala sil.

CHODBAMI ČASU

1. kapitola

KONEC VĚKU NEVINNOSTI

Kdykoliv měla už dospělá Valentýna volnou chvíli v zatěžkávající pěvecké koncertní šňůře, stačilo zavřít oči, aby viděla zpětně všechno to své dívčí snažení a ucítila v očích slzy.

Už byla duchem někde jinde, ale nikdy se jí zcela nepodařilo zapomenout. Všimla si právě svého prvního z bodyguardů, Pepy, jak odstrkuje z cesty fanoušky, tlačící se s kyticemi do její šatny po benefičním koncertu. Opět nastal den jejích narozenin a ona se cítila unavená, ale věděla, že musí absolvovat krátkou autogramiádu a snad se také ukázat na narozeninovém večírku. Cítila, že se jí zvedá žaludek, vždyť vypila od rána jen dva vitaminové drinky. Zadívala se do zrcadla na své pozadí a rozhodla se pro další drastickou dietu. Věděla, že si za léta na výsluní vypěstovala celkem slušnou bulimii. Byla ovšem stále štíhlá, téměř jako ve svých šestnácti letech, i když se to nezdálo možné. Mohla za to především dřina v posilovně. Kdyby tu byla její matka, Marie Líbalová, určitě by dodnes prohlašovala, že je Valentýna ještě panna i ve svých šestadvaceti letech. Ale nebyla tu, protože jí Valentýna nikdy nepřestala vyčítat, že její zásluhou dala svou holčičku k adopci. Přestaly si s matkou rozumět a jejich cesty se rozešly. Valentýna ji dala jednou stopovat soukromým očkem a dozvěděla se, že se matka přihlá-

sila do jedné z náboženských sekt, a víc už po ní ani nechtěla párat.

Odhrnula záclonku a spatřila, že pro ni manažer nechal přistavit limuzínu. Bylo to jen pozlátko, součást snu, který o ní znali fanoušci, a ona si povzdychla. Věděla také, že se její odjezd protáhne do doby, než dorazí lidé ze zpravodajství. I to vymyslel její šikovný manažer Petr Krásný.

Valentýna si dala v klidu nohy na stolek a snila. Zdálo se jí to všechno tak vzdálené a kontury pocitů se jí rozplývaly jako akvarel.

Přemýšlela krátce o Petrovi. S kočičím úsměvem na rtech si vybavila, jak se jí poprvé představil.

„Já jsem Krásný,“ sdělil jí.

„Všimla jsem si,“ podala mu ruku.

Spolupracovali už drahně let... vzpomněla si, jak ji Petr uviděl poprvé. Měl hřejivé oči a byl vždy *nadupaný* energií.

„Jakže se jmenuješ? Líbalová?“

„Ano,“ pronesla. Když se přenesl přes častý fórek – „a směl bych tě políbit?“ – ihned mu začala důvěřovat.

„Valentýna je hezké jméno, ale nevystihuje tě,“ oslovil ji bodře.

„Jaké jméno bys mi tedy doporučil?“ rozhodila odevzdaně rukama.

„Nech mě chvíli přemýšlet... jsi krásná a neokoukaná jako hvězda na nebi... je v tobě zvláštní sexappeal i něha a pro mnohé fandy budeš bohyní... Ariadna? Ne, to není pořád ono. Už to mám! Budeš vystupovat, chceš-li, pod pseudonymem krásným jako ty – Adriana...“ Valentýna se pousmála nad svou tehdejší nezkušeností, kterou ovšem Petr nijak nezneužil.

Opustila ale nyní v mysli seznámení se svým manažerem Petrem Krásným a vybavil se jí samotný začátek jejího boje o místo na výsluní...

Čtrnáctiletá Valentýna seděla se svou matkou jako na trní v čekárně před místností, ve které se konal casting na novou, neokoukanou tvář propagující regenerační šampon. Nezdárná dcera zatím kývala nohama a z nudy si zatím se zájmem prohlížela své rivalky. Dorazila později, protože předtím absolvovala svou hodinku kalanetiky.

„Nemůžou se ti rovnat,“ ubezpečovala ji matka.

„Proč myslíš, mami?“ zadívaly se jedna na druhou. „Třeba támhleta má větší prsa než já,“ ztrácela Valentýna sebedůvěru.

„Vždyť je to zrzka... obyčejný zrzavý nemehlo.“

Čtrnáctiletá Valentýna se usmála a podotkla: „Ty to umíš tak podat, mamko, že bych si troufla přihlásit se na casting Královna vesmíru.“

„Nešaškuj a chovej se jako dospělá,“ zamračila se na ni Marie Líbalová.

„Ale já nejsem ještě dospělá,“ připomněla jí dcera. „Kdybych byla, tak půjdu do baru, budu řídit auto a taky hulit cigára.“

„Urazila bych ti to od huby. Chceš snad mít žlutý zuby a zkazit si kariéru?“

„Jakou kariéru, zatím jsem uspěla jen v reklamě na zubní pastu, hrála jsem deset minut ve filmu holku postiženou na hlavu a má fotka vyšla v jednom časopise.“

„Ale na titulní straně!“ připomněla Valentýně matka. „To se každému nepodaří. Máš talent.“

„Moje kámoška mi řekla o velké šanci, jak se stát modelkou. Vždycky jsem obdivovala Naomi Campbellovou! Chtěla bych ten konkurs zkusit.“

„Až později,“ přijala to matka vstřícně. „Za chvíli jsi na řadě.“

„Slečna Líbalová!“ zavolali ji dovnitř velké místnosti. Povšimla si, že se jedna z dívek trapně zasmála jejímu příjmení.

Valentýna semkla rty a vešla do prostorné místnosti. Pohodila svou blondátou hřívou, až se jí lesklá nádhera rozlétla kolem hlavy. Vznosně zdvihla hlavu a dokráčela krokem mladé lvice až k posudkové komisi.

„To bylo neuvěřitelné,“ vydechl porotce středního věku a nezajímavého vzezření. Okamžitě vás berem, ten kontrakt je váš.“

„Smím vás někam pozvat?“ zeptal se jí poté onen zhruba čtyřicetiletý porotce. Valentýně se vůbec nelíbil, ale zachovala se diplomaticky. „Já bych hrozně ráda, ale čeká mě dneska ještě jeden konkurs. Snad někdy později,“ prohodila s vrozenou koketérií.

„Dobře,“ přikývl ten plešatějící seladon a ona se vyprostila ze sevření jeho ruky, za kterou ji držel jako orel zajíce.

„Tak můžu teď jít na konkurs pro modelky?“ zeptala se Valentýna matky, když se vrátila s kontraktem na reklamní šot v kapse.

„S kým tam půjdeš? Já tam být nemůžu, přivezou nám dneska klavír,“ řekla matka se stejnou grácií, jako by kupovala dům v Beverly Hills.

„Jdeme tam s Dianou,“ pousmála se Valentýna.

„Tak to klidně jdi, Diana je ambiciózní a mazaná jako liška, s tou se neztratíš. Zatím pa.“

„Nashle u večeře,“ usmála se Valentýna a pak obě zamířily za svým cílem.

V sále, kam si přišly splnit svůj sen o modelingu desítky mladých dívek, bylo přeplněno a dusno. Valentýna chodila zdánlivě bez cíle sem a tam, prodírala se davem více či méně charismatických mladých žen, až konečně našla Dianu Ebrovou. I ona byla blond, ale její vlasy byly o několik tónů světlejší.

„Ahoj,“ volala Diana s úsměvem na Valentýnu a mávala na ni rukama. Byly už delší dobu dobré kamarádky.

„Nechala jsem tě zapsat. A měla jsem nervy, jestli to stihneš. Já jsem na řadě už za chvíli... myslíš, že mám šanci bez toho, abych se vyspala s někým z poroty?“ obrátila Diana tvář k Valentýně.

„Jasně, sekne ti to,“ povzbuzovala Valentýna nervózní přítelkyni. Sama cítila podivný klid, když si prohlížela molo, po němž kráčela jakási málo nadaná hubená „tyčka“.

„Neberem, děkuji, další. Slečna Ebrová! Je tu někde slečna Ebrová?“ hulákal porotce do amplionu.

Diana vnesla na molo jakousi noblesu a oslňovala krásnýma nohama a plavými pohyby natolik, že se v sále rozhostilo ticho a všichni upírali své pohledy jen na ni.

„Bezva, berem!“ křikl porotce ještě dříve, než Diana ukončila své antré. Ta seskočila ze schůdků a objala šťastně svou kamarádku.

„Jseš vážně jednička,“ ubezpečila ji Valentýna. „Já proti tobě nemám šanci. Mám příliš slovanské proporce.“

„Blázníš? Jseš štíhlá na místech, kde to člověk očekává, stejně jako já, ale máš delší vlasy, větší oči a plnější rty... mám pokračovat?“

„Nee,“ usmála se Valentýna a ještě jednou přátelsky stiskla Dianě ruku. „Jen si nejsem jistá, jestli právě takovéhle přednosti frčí...“

„Slečna Líbalová!“ zvolal porotce a v sále se rozlehl šum.

„Mám nemožný příjmení,“ prohodila ještě a vykročila na molo. Měla na sobě lahvově zelené, rozevláté šaty, korespondující s jejíma kočičíma očima. Šla pružně jako šelma a na konci mola udělala pózu a skvělý půlobrat. Kdosi zapískal na prsty a to Valentýnu trochu rozhodilo. Cítila úlevu, když zašla, a už ji nepropalovaly desítky očí, ale zároveň ji naplnila jakási euforie.

„Postupujete do užšího kola,“ zaslechla hlas z amplionu.

„Blahopřeju ti,“ stiskla Diana Valentýně ruku. „Pojď, převlékneme se,“ táhla ji za sebou.

Do užšího kola je všechny zkrášlily vizážistky a Valentýně připravily k předvedení pampeliškově žlutý kostýmek s minisukní. Měla poněkud trému, ale tu přehlušoval adrenalin a touha ukázat se v tom nejlepším světle.

„Slečna Líbalová!“ ozvalo se a Valentýna se podruhé ukázala na molu. Tentokrát předvedla stoprocentně profesionální přehlídku všech svých předností a někteří mužští účastníci, hledající nové talenty, její výkon překvapivě odměnili uznalým, krátkým potleskem.

Zatímco Valentýna čekala na svůj *rozsudek* a marně hledala Dianu, pozval ji hlavní porotce k sobě.

„Blahopřeju, získala jste právě kontrakt na focení v módním katalogu Modern Garments. Navíc pro tuto firmu budete prezentovat letní kolekci modelů jaro – léto na molu. Dáme vám písemné vyrozumění o jednotlivých akcích. Nejprve vás čeká v blízkém termínu focení. Jsem skutečně rád, že máte nejen pěkné tělo, ale i obličej. Žádné fotomontáže, nasazování hlav na krásné tělo ve tváři nehezkých modelek... Zatím nashledanou.“

„Nashledanou,“ pohodila hlavou. Sotva za ní ovšem zapadly dveře, zbyl z ní uzlíček nervů.

„Tak co, máš to v kapse? Všude tě hledám...“ zaslechla Dianin hlas.

„Jo, povedlo se,“ plácly si dlaněmi.

„Už jsi viděla hlavního vizážistu?“ objevily se Dianě v očích plamínky.

„Zatím ne, proč?“ podivila se Valentýna.

„Protože je to bůh. Neviděla jsem hezčího chlapa. Když si pomyslím, že se nás bude dotýkat... vidím ho a jsem vlhká.“

„Vlhká?“

„Snad nejsi ještě panna?“ vykulila Diana hezké oči.

„Blázníš? To víš, že ne,“ zalhala Valentýna.

„Ale nezapomeň, Ondrášek je můj. Objevila jsem ho první. To je ten vizážista, víš?“

„Myslím, že mě nebude zajímat,“ usmála se Valentýna a objala se s Dianou na rozloučenou. Pak se vydala pražskými ulicemi k metru, aby si doma odpočinula, zatímco na Dianu čekal vůz. Valentýna si povzdychla a vyrazila na cestu s bolestivě sevřenýma nohama v krásných, ale velmi nepohodlných botách, aby matce slavnostně oznámila tu velkou novinu, že se jí splní sen a stane se možná profesionální modelkou.

Nadějná posila, která vtrhla na třípytívou dráhu modelingu, vystoupila na zastávce Zahradní město, odkud to měla domů ještě pěkný kus cesty. Sotva Valentýna došla k zahradě patřící k vilce Líbalových a zapadly za ní vrátka, sundala rychle nepohodlné boty. Běžela bosky loukou k zahradnímu altánku. Vystartoval jí vstříc baset Johny a uši mu legračně plandaly při každém pohybu. Valentýny se zmocnila dobrá nálada, protože zahlédla sedět na lavici před altánem svou o pět let starší sestru Martinu s miminem.

Privítaly se a Valentýna si posadila malého Mikuláše na klín. Všechno Martině vyprávěla a ta se na ni usmála se slovy: „Tady máme naši hvězdu. Myslím, že ti máma touží ukázat ten nový klavír. Už od doby, co táta umřel, chce dávat hodiny klavíru.“

Mikulkovi, jak potomkovi Martiny všichni říkali, se náhle zvedl žaludek a pozvracel svou tetu v drahých šatech.

„Ježíš – promiň. Já ti to vyperu,“ nabídla se Martina.

„Ne, tyhle šaty se musí dávat do čistírny. To nic, jdu se převlíct,“ vrátila jí Valentýna už opět usměvavé miminko.

Sotva byla hotová s převlékáním, vešla do místnosti s naleštěným klavírem.

„Pojď nám něco zahrát,“ vybídla Marie Líbalová svou mladší dceru. Valentýně se rozeběhly prsty po klávesách jako dva cizokrajní ptáci a zahrála píseň, kterou přede dvěma roky složila. Potom se ozval i její hlas. Zastřený, jedinečný, cvičený dodnes profesorkou vážné hudby. Když se Valentýna odmlčela, sestra jí zatlaskala.

Mohla bys být sopranistka a vystupovat v divadle... třeba v Itálii, tam je krásně.“

„Ne, Martino. Vůbec mě to tam netáhne, to už bych spíš zpívala v nějakém muzikále...“

„Na to zapomeň,“ zbrzdila ji prudce matka. „To bys rovnou mohla zkusit vrtět zadkem v pop music, ne?“

„Třeba,“ zasmála se Valentýna svému nápadu a začala umně hrát rychlou, veselou skladbu, která se více hodila pro její věk i náladu. Ještě zazněl závěrečný akord a Valentýna sklopila víko klavíru.

„Co takhle zmrzlina, ta by nebyla?“ zeptala se spokojeně.

„Podívám se. Zatím si odpočiň,“ navrhla jí velkodušně a vzácně matka, zřejmě spokojená s její přislíbenou reklamou na šampon.

Po chvíli se objevila mezi dveřmi se zmrzlinovými poháry. Valentýna o ní právě přemýšlela a cítila, jak trpí, když vidí svou nadějnou dceru pojídat sacharidy.

Valentýna oběma ženám vyprávěla o své triumfální *spanilé jízdě* vzhůru, která se jí naskýtala, a pak spokojeně zmlkla.

„Holčičko, já ti vždycky říkala, že všechna ta dřina nepříjde vniveč,“ zatlačila si Marie Líbalová slzu v oku. „Chceš ještě jeden pohár?“ nabídla jí.

„Ne, raději už ne. Půjdu si teď na chvíli odpočinout. Promiň, Martino.“